

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Dariusz Kala
SSN Adam Roch

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 23 sierpnia 2023 r.

w sprawie J. K.

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2023 roku, sygn. akt II KO 122/22, o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 marca 2015 roku, sygn. akt II AKa 34/15, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 12 września 2014 roku, sygn. akt II K 64/13,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 28 marca 2023 roku, sygn. akt II KO 122/22 odmówił przyjęcia wniosku skazanego J. K. o wznowienie postępowania wobec uznania, że jest on oczywiście bezzasadny, na podstawie art. 545§3 k.p.k.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł skazany, wskazując jedynie na konieczność ponownego przesłuchania współoskarżonych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jako całkowicie bezzasadne nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do treści art. 545 § 3 k.p.k., który to przepis wskazuje, że Sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku niepochodzącego od osoby wymienionej w § 2 bez wzywania do usunięcia jego

braków formalnych, jeżeli z jego treści, w szczególności odwołujących się do okoliczności, które były już wcześniej analizowane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. A zatem tego rodzaju wniosek sporządzony osobiście przez skazanego o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego merytorycznej zawartości. W sytuacji zatem, gdy treść tego wniosku wskazuje na jego oczywistą bezzasadność (czyli brak jakichkolwiek merytorycznych podstaw do badania zasadności tego wniosku), odmawia się jego przyjęcia bez konieczności wzywania do uzupełnienia jego braków formalnych. Jak trafnie stwierdzono w zaskarżonym postanowieniu tego rodzaju sytuacja wystąpiła w przedmiotowej sprawie.

W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Najwyższy odwołał się do wszystkich okoliczności podnoszonych przez skazanego, które zdaniem wnioskodawcy, miały świadczyć o potrzebie wznowienia postępowania, zasadnie nie dostrzegając jednak żadnych podstaw do uwzględnienia tego wniosku. Sąd Najwyższy zasadnie uznał, że skazany kwestionuje przeprowadzoną przez Sąd ocenę materiału dowodowego, podnosząc, iż została ona oparta na pomówieniach współoskarżonych. Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy, zarzut ten był już przez Sąd odwoławczy badany na etapie postępowania apelacyjnego, zatem powoływanie się ponownie na te same okoliczności, szczegółowo zweryfikowane przez tenże Sąd, jest całkowicie nieuzasadnione. Zasadnie zatem Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności. Jednocześnie podkreślić należy, że skazany we wniesionym zażaleniu nie przedstawił żadnych merytorycznych i przekonujących argumentów świadczących o tym, iż zaskarżone orzeczenie zostało wydane z naruszeniem prawa bądź też, że zostało oparte na wadliwie dokonanych ustaleniach faktycznych. Skazany w jednym zdaniu ponownie odwołał się do wyjaśnień współoskarżonych składanych w tej sprawie, wskazując na konieczność ponownego przeprowadzenia postępowania. Powyższa lakoniczna argumentacja nie może jednak prowadzić do zmiany zaskarżonego postanowienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

[PGW]

[t.n]